

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa R. C.
przeciwko "C." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
i Gminie Miasta T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 lutego 2015 r., sygn. akt V ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża powoda obowiązkiem zwrotu pozwanemu - Gminie
Miasta T. kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód R. C. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych: „C.” sp. z o.o. w G. oraz Gminy Miasta T. kwoty 540 700,35 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu tytułem wynagrodzenia za wykonanie prac budowlanych na podstawie umowy zawartej z pozwaną spółką, której był podwykonawcą, na rzecz inwestora - pozwanej Gminy Miasta T. Jako podstawę swojego żądania wobec inwestora wskazał art. 647¹ k.c. Sąd Okręgowy T. wyrokiem z dnia 27 lutego 2014 r. uwzględnił powództwo w całości przyjmując, że dla spółki „C.” obowiązek zapłaty wynikał z umowy zawartej z powodem, a na pozwanym inwestorze ciążyła

odpowiedzialność solidarna z zapłatę tego wynagrodzenia, ponieważ w sposób dorozumiany wyraził zgodę na wykonanie prac przez powoda.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 9 lutego 2015 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w T. w ten sposób, że oddalił powództwo skierowane przeciwko pozwanej Gminie Miasta T., oddalił natomiast apelację pozwanej „C.” sp. z o.o., uznając, że jest ona zobowiązana do zapłacenia powodowi dochodzonego roszczenia wraz z odsetkami. Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że udział powoda w wykonaniu umowy o roboty budowlane zawartej między pozwanymi nie wynikał z tej umowy, bezsporne jest, że wbrew postanowieniom umowy łączącej powoda ze spółką „C.” pozwana spółka nie dostarczyła inwestorowi tej umowy. O jej treści nie powiadomił go także powód. W konsekwencji Sąd Apelacyjny nie stwierdził, by wystąpiły przewidziane w art. 647¹ § 5 k.c. podstawy do przypisania inwestorowi solidarnej odpowiedzialności za zapłatę wynagrodzenia powodowi. Zwrócił też uwagę, że umowa nie wskazywała wysokości wynagrodzenia tylko podstawy do jego późniejszego określenia, a powołany przepis nie uzasadnia rozciągnięcia odpowiedzialności inwestora na odsetki i inne obowiązki wynikające z umowy podwykonawcy z wykonawcą.

W skardze kasacyjnej, opartej na obydwu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c. powód zarzucił naruszenie przepisów postępowania - art. 233 k.p.c., a ponadto wskazał na naruszenie prawa materialnego - art. 647¹ § 5 w zw. z art. 647¹ § 2 k.c. oraz art. 647¹ § 5 k.c. w wyniku przyjęcia, że inwestor nie wyraził w sposób dorozumiany zgody na zawarcie umowy z powodem oraz błędnego przyjęcia, że inwestor nie odpowiada za zapłatę należności z tytułu odsetek należnych podwykonawcy. Skarżący domagał się uchylenia wyroku w zaskarżonej części i uwzględnienie powództwa w tym zakresie, ewentualnie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji i zasądzenia na jego rzecz kosztów dotychczasowego postępowania, w tym kosztów postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana Gmina Miasta T. wniosła o odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania.

Skarżący uzasadnił potrzebę rozpatrzenia jego skargi wystąpieniem przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadnością wniesionego środka odwoławczego; jego zdaniem orzeczenie Sądu Okręgowego w sposób oczywisty narusza art. 647¹ § 5 k.c. Tę samą przesłankę powód wskazał uzasadniając ją potrzebą rozważenia, czy odpowiedzialność solidarna inwestora wobec podwykonawcy obejmuje także należności odsetkowe spowodowane niezapłaceniem wynagrodzenia przez wykonawcę.

Skarga kasacyjna jest w sposób oczywisty uzasadniona wówczas, gdy dla przeciętnego prawnika z samej jej treści - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy kasacyjne zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać kwalifikowany charakter zarzucanego naruszenia przepisów prawa, przytaczając argumenty świadczące nie tylko o dostrzegalnym *prima vista* naruszeniu przynajmniej części przytoczonych w podstawach skargi przepisów, ale także o tym, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910).

Podstawa faktyczna, przyjęta przez Sąd Apelacyjny wiąże Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), bowiem zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. podniesiony

w skardze kasacyjnej jest niedopuszczalny z uwagi na zakaz przewidziany w art. 398³ § 3 k.p.c. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wskazuje na oczywiście nieprawidłową interpretację art. 647¹ § 5 k.c., jednoznacznie sprzeczną z przyjmowaną w orzecznictwie. Zagadnienie przesłanek przyjęcia dorozumianej zgody inwestora było w ostatnim czasie przedmiotem wielu orzeczeń, przytoczonych w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2016 r. (III CZP 108/15, Biul. SN 2016/2/7), a także w postanowieniu z dnia 5 października 2016 r. (III CZP 50/16, niepubl.), w których wskazano, że skuteczność wyrażonej w sposób dorozumiany (art. 60 k.c.) zgody inwestora na zawarcie przez wykonawcę umowy o roboty budowlane z podwykonawcą jest uzależniona od zapewnienia mu możliwości zapoznania się z postanowieniami tej umowy, które wyznaczają zakres jego odpowiedzialności przewidzianej w art. 647¹ § 5 k.c. Wnioski prawne wysnute przez Sąd drugiej instancji w oparciu o ustalone fakty nie sugerują oczywiście wadliwego zastosowania powołanego przepisu.

Z kolei konieczność wyjaśnienia zakresu odpowiedzialności solidarnej inwestora nie uzasadnia przesłanki oczywistej zasadności skargi. Być może punkt 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c. został mylnie wskazany w miejsce punktu 1 tego przepisu. Jednak i w takim wypadku wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej nie jest uzasadniony, ponieważ także ten problem był już rozpatrywany w orzecznictwie Sądu Najwyższego - por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2012 r. (IV CSK 91/12, niepubl.) i został wyjaśniony.

W związku z powyższym uznać należy, iż powołana przez skarżącego podstawa przyjęcia jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Okoliczności sprawy nie wskazują również, aby zachodziły inne przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw